

Υπηρεσία Τύπου και
Πληροφόρησης

Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης
ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ ΤΥΠΟΥ αριθ. 139/16

Λουξεμβούργο, 21 Δεκεμβρίου 2016

Απόφαση στις συνεδिकाσθείσες υποθέσεις C-20/15 P, Επιτροπή κατά World Duty Free Group (πρώην Autogrill España SA) και C-21/15 P, Επιτροπή κατά Banco Santander SA και Santusa Holding SL

Κατά το Δικαστήριο, το Γενικό Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο καθόσον ακύρωσε τις αποφάσεις με την οποία η Επιτροπή κήρυξε ορισμένο ισπανικό φορολογικό καθεστώς ασύμβατο με την εσωτερική αγορά

Το Γενικό Δικαστήριο δεν εφάρμοσε ορθώς την προϋπόθεση περί επιλεκτικού χαρακτήρα των κρατικών ενισχύσεων, βάσει της οποίας είχε την υποχρέωση να εξακριβώσει αν η Επιτροπή απέδειξε ότι το ισπανικό καθεστώς περί έκπτωσης των αποκτήσεων μεριδίων σε αλλοδαπές εταιρίες εισάγει δυσμενείς διακρίσεις

Κατά τον ισπανικό νόμο περί φόρου εταιριών, στην περίπτωση που εταιρία φορολογούμενη στην Ισπανία αποκτά μερίδια στο κεφάλαιο «αλλοδαπής εταιρίας» τουλάχιστον της τάξης του 5 % και τα διακρατεί αδιαλείπτως για χρονική περίοδο τουλάχιστον ενός έτους, η προκύπτουσα υπεραξία μπορεί να εκπέσει, υπό τη μορφή απόσβεσης, από τη βάση επιβολής του φόρου εταιριών τον οποίο οφείλει η οικεία επιχείρηση. Ο νόμος διευκρινίζει ότι, προκειμένου να χαρακτηριστεί ως «αλλοδαπή εταιρία», μια εταιρία πρέπει να υπόκειται σε φόρο παρόμοιο με τον εφαρμοζόμενο στην Ισπανία και ότι τα έσοδά της πρέπει να προέρχονται πρωτίστως από επιχειρηματικές δραστηριότητες πραγματοποιούμενες στο εξωτερικό.

Κατά το ισπανικό φορολογικό δίκαιο, η εκ μέρους εταιρίας φορολογούμενης στην Ισπανία απόκτηση μεριδίου στο κεφάλαιο εταιρίας εγκατεστημένης στην Ισπανία δεν καθιστά δυνατή τη χωριστή λογιστική καταχώριση, για φορολογικούς σκοπούς, της υπεραξίας που προκύπτει από την πράξη αυτή. Αντιθέτως, η απόσβεση της υπεραξίας μπορεί να επιτευχθεί σε περίπτωση συνένωσης εταιριών.

Κατόπιν καταγγελίας ιδιώτη επιχειρηματία σχετικά με το ζήτημα αν η επίμαχη ρύθμιση περί έκπτωσης των αποκτήσεων μεριδίων σε αλλοδαπές εταιρίες έπρεπε να χαρακτηριστεί ως κρατική ενίσχυση, η Επιτροπή κίνησε επίσημη διαδικασία ελέγχου τον Οκτώβριο του 2007. Η διαδικασία που αφορούσε τις αποκτήσεις μεριδίων που είχαν πραγματοποιηθεί εντός της Ευρωπαϊκής Ένωσης περατώθηκε με απόφαση της 28ης Οκτωβρίου 2009¹, η δε σχετική με τις αποκτήσεις μεριδίων που είχαν πραγματοποιηθεί εκτός της Ευρωπαϊκής Ένωσης περατώθηκε με απόφαση της 12ης Ιανουαρίου 2011². Οι αποφάσεις αυτές κηρύσσουν ασυμβίβαστο με την εσωτερική αγορά το καθεστώς που θέσπισε η ισπανική νομοθεσία και προβλέπουν την εκ μέρους της Ισπανίας ανάκτηση των χορηγηθεισών ενισχύσεων.

Τρεις επιχειρήσεις εγκατεστημένες στην Ισπανία, η World Duty Free Group (πρώην Autogrill España), η Banco Santander και η Santusa Holding, ζήτησαν από το Γενικό Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης να ακυρώσει τις αποφάσεις της Επιτροπής. Με αποφάσεις που εξέδωσε στις 7 Νοεμβρίου 2014³, το Γενικό Δικαστήριο ακύρωσε τις δύο αποφάσεις της Επιτροπής, εκτιμώντας

¹ Απόφαση 2011/5/EK της Επιτροπής, της 28ης Οκτωβρίου 2009, σχετικά με τη φορολογική απόσβεση χρηματοοικονομικού εμπορικού κεφαλαίου για τη συμμετοχή σε ξένο μετοχικό κεφάλαιο υπό τον αριθμό C 45/07 (πρώην NN 51/07, πρώην CP 9/07) εφαρμοσθείσα από την Ισπανία (ΕΕ 2011, L 7, σ. 48).

² Απόφαση 2011/282/ΕΕ της Επιτροπής, της 12ης Ιανουαρίου 2011, σχετικά με τη φορολογική απόσβεση χρηματοοικονομικής υπεραξίας για τη συμμετοχή σε ξένο μετοχικό κεφάλαιο αριθ. C 45/07 (πρώην NN 51/07, πρώην CP 9/07) εφαρμοσθείσα από την Ισπανία (ΕΕ 2011, L 135, σ. 1). Επί της απόφασης αυτής εκδόθηκαν δύο διορθωτικά, δημοσιευθέντα στην Επίσημη Εφημερίδα στις 3 Μαρτίου 2011 και στις 6 Νοεμβρίου 2011.

³ Αποφάσεις του Γενικού Δικαστηρίου της 7ης Νοεμβρίου 2014, Autogrill España SA κατά Επιτροπής (T-219/10) και Banco Santander SA και Santusa Holding SL κατά Επιτροπής (T-399/11) (βλ. ΑΤ αριθ. 145/14).

ότι δεν αποδείχθηκε ο επιλεκτικός χαρακτήρας του ισπανικού καθεστώτος. Κατόπιν τούτου, η Επιτροπή προσέφυγε ενώπιον του Δικαστηρίου, ζητώντας να αναιρεθούν οι αποφάσεις του Γενικού Δικαστηρίου. Η Επιτροπή προβάλλει ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο στο πλαίσιο ερμηνείας της προϋπόθεσης περί επιλεκτικού χαρακτήρα.

Με τη σημερινή του απόφαση, **το Δικαστήριο αναιρεί τις δύο αποφάσεις του Γενικού Δικαστηρίου και αναπέμπει τις υποθέσεις ενώπιον αυτού.**

Το Δικαστήριο κρίνει ότι, κατά την εφαρμογή της προϋπόθεσης περί επιλεκτικού χαρακτήρα – μίας εκ των προϋποθέσεων που πρέπει να πληρούνται ώστε ένα μέτρο να μπορεί να χαρακτηριστεί «κρατική ενίσχυση» κατά την έννοια του άρθρου 107, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ –, το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε **πλάνη περί το δίκαιο καθόσον ακύρωσε τις επίδικες αποφάσεις της Επιτροπής για τον λόγο ότι η τελευταία δεν προσδιόρισε συγκεκριμένη κατηγορία επιχειρήσεων ως των μόνων ωφελούμενων από το φορολογικό μέτρο.** Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι η μόνη κρίσιμη παράμετρος για να αποδειχθεί ο επιλεκτικός χαρακτήρας ενός εθνικού φορολογικού μέτρου συνίσταται στο να εξακριβωθεί κατά πόσον το εν λόγω μέτρο μπορεί να ευνοήσει ορισμένες επιχειρήσεις έναντι άλλων που τελούν, από πλευράς του επιδιωκόμενου με το εν λόγω καθεστώς σκοπού, σε συγκρίσιμη πραγματική και νομική κατάσταση και που υφίστανται, ως αποτέλεσμα, διαφορετική μεταχείριση δυνάμενη κατ' ουσίαν να χαρακτηριστεί ως εισάγουσα δυσμενείς διακρίσεις. Αντιθέτως προς τα όσα έκρινε το Γενικό Δικαστήριο, από τη νομολογία αυτή δεν προκύπτει ότι η Επιτροπή οφείλει, προκειμένου να αποδείξει τον επιλεκτικό χαρακτήρα ενός εθνικού μέτρου, να προσδιορίζει σε κάθε περίπτωση μια ιδιαίτερη κατηγορία επιχειρήσεων ως των μόνων ωφελούμενων από το εν λόγω μέτρο.

Το Δικαστήριο διαπιστώνει ότι η Επιτροπή στήριξε τον επιλεκτικό χαρακτήρα των μέτρων στο γεγονός ότι αυτά απορρέουν από το γενικό ισπανικό καθεστώς περί φορολογίας των εταιριών και εισάγουν διάκριση μεταξύ επιχειρήσεων ευρισκόμενων σε συγκρίσιμη κατάσταση, υπό το πρίσμα του επιδιωκόμενου με το καθεστώς αυτό σκοπού: συγκεκριμένα, οι ημεδαπές εταιρίες που αποκτούν μερίδιο 5% στο κεφάλαιο άλλης ημεδαπής εταιρίας δεν μπορούν να επωφεληθούν από το φορολογικό πλεονέκτημα που χορηγεί το επίμαχο μέτρο. Αντιθέτως, η εφαρμογή του επίμαχου μέτρου επιφυλάσσεται μόνον υπέρ των επιχειρήσεων οι οποίες αποκτούν μερίδια τουλάχιστον 5 % στο κεφάλαιο αλλοδαπών επιχειρήσεων. Κατά τα λοιπά, το Δικαστήριο επισημαίνει ότι μια προϋπόθεση για την εφαρμογή ορισμένης ενίσχυσης μπορεί να χρησιμεύσει ως βάση για να θεμελιωθεί ο επιλεκτικός χαρακτήρας της ενίσχυσης αυτής, εφόσον οδηγεί σε δυσμενή διάκριση εις βάρος των επιχειρήσεων που εξαιρούνται από την οικεία ενίσχυση. Κατά συνέπεια, **το Δικαστήριο κρίνει ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο δεδομένου ότι, χωρίς να εξακριβώσει αν η Επιτροπή είχε όντως αποδείξει το κατά πόσον το οικείο μέτρο συνεπαγόταν δυσμενείς διακρίσεις, διαπίστωσε ότι το μέτρο αυτό δεν είχε επιλεκτικό χαρακτήρα για τον λόγο ότι η Επιτροπή δεν προσδιόρισε συγκεκριμένη κατηγορία επιχειρήσεων ως των μόνων ωφελούμενων από το επίμαχο φορολογικό μέτρο.**

ΥΠΕΝΘΥΜΙΣΗ : Το Δικαστήριο μπορεί να επιληφθεί αιτήσεως αναιρέσεως, η οποία περιορίζεται σε νομικά ζητήματα, κατά αποφάσεως ή διατάξεως του Γενικού Δικαστηρίου. Καταρχήν, η άσκηση αναιρέσεως δεν έχει ανασταλτικό αποτέλεσμα. Εάν είναι παραδεκτή και βάσιμη, το Δικαστήριο αναιρεί την απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου. Στην περίπτωση που η υπόθεση είναι ώριμη προς εκδίκαση, το Δικαστήριο μπορεί να αποφανθεί το ίδιο οριστικά επί της διαφοράς. Σε αντίθετη περίπτωση, αναπέμπει την υπόθεση στο Γενικό Δικαστήριο, το οποίο δεσμεύεται από την απόφαση που εξέδωσε το Δικαστήριο στο πλαίσιο της αιτήσεως αναιρέσεως.

Ανεπίσημο έγγραφο προοριζόμενο για τα μέσα μαζικής ενημερώσεως, το οποίο δεν δεσμεύει το Δικαστήριο.

Το [πλήρες κείμενο](#) της αποφάσεως είναι διαθέσιμο στην ιστοσελίδα CURIA από την ημερομηνία δημοσίευσής της

Επικοινωνία: Estella Cigna-Αγγελίδη ☎ (+352) 4303 2582

Στιγμιότυπα από τη δημοσίευση της αποφάσεως διατίθενται από το «[Europe by Satellite](#)» ☎ (+32) 2 2964106